

Należy wymagać dokumentów, które wiarygodnie potwierdzają znajomość języka polskiego. Apel PNRL do Ministra Zdrowia.

Apel nr 7/25/P-IX PREZYDIUM NACZELNEJ RADY LEKARSKIEJ z dnia 1 sierpnia 2025 r. do Ministra Zdrowia

Prezydium Naczelnej Rady Lekarskiej apeluje do Ministra Zdrowia o zmianę obwieszczenia z dnia 12 maja 2023 r. w sprawie wykazu dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego przez osobę, która posiada obywatelstwo polskie albo obywatelstwo państwa członkowskiego Unii Europejskiej (M.P. Z 2023 r. poz. 524) poprzez uchylenie pkt 3 tego obwieszczenia.

Zgodnie z pkt 3 obwieszczenia w przypadku osób posiadających obywatelstwo polskie albo obywatelstwo państwa członkowskiego Unii Europejskiej za jeden z dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego w mowie i w piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry w Polsce uznaje się *„dokument potwierdzający znajomość języka polskiego w mowie i piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu lekarza albo lekarza dentystry na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wydany na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej”*. Takie brzmienie pkt 3 obwieszczenia wskazuje, że nie została prawidłowo wykonana delegacja zawarta w art. 6 ust.2b ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry - przepis ustawy wskazuje, że Minister Zdrowia ma ogłosić, w drodze obwieszczenia, wykaz dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego, co oznacza, że wykaz ten powinien zawierać skonkretyzowane dokumenty potwierdzające znajomość języka polskiego, a nie ogólne wskazówki, że ma to być dokument potwierdzający znajomość języka polskiego w mowie i piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu lekarza albo lekarza dentystry wydany na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Uwzględnienie dokumentów, o których mowa w pkt 3 obwieszczenia w ww. jest nieuzasadnione zarówno z punktu widzenia merytorycznego, jak i z uwagi na brak możliwości właściwego stosowania tego przepisu przez organy samorządu lekarskiego rozpatrujące wnioski o przyznanie prawa wykonywania zawodu.

Na wstępie podkreślić należy, że znajomość języka polskiego w mowie i piśmie przez osoby ubiegające się o uzyskanie prawa wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry na terytorium RP stanowi fundamentalny wymóg uprawniający do wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentystry, który determinuje bezpieczeństwo pacjentów oraz prawidłowe funkcjonowanie całego systemu ochrony zdrowia.

Znaczenie znajomości języka państwa, w którym się wykonuje zawód lekarza i lekarza dentystry, zostało również dostrzeżone w prawie unijnym. W 2005 r. wprowadzono wymóg znajomości języków jako umiejętności niezbędnej do wykonywania danego zawodu regulowanego w innym (tzw. przyjmującym) Państwie Członkowskim – art. 53 dyrektywy 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych. Co więcej, w 2013 r. Dyrektywa PE i Rady 2013/55/UE z dnia 20 listopada 2013 r. zmieniająca m.in. dyrektywę 2005/36/WE uzupełniła przepis art. 53 dyrektywy 2005/36/WE poprzez wyrażne uwzględnienie możliwości weryfikacji stopnia znajomości języka w przypadku

osób wykonujących zawód mający wpływ na bezpieczeństwo pacjentów, a więc w szczególności przez lekarzy i lekarzy dentystów.

Tymczasem pkt 3 ww. obwieszczenia dopuszcza potwierdzenie spełnienia wymogu odpowiedniej znajomości języka polskiego przez lekarzy i lekarzy dentystów za pomocą dokumentu wydanego przez bliżej nieokreślone zagraniczne podmioty, bez uprzedniej weryfikacji takiego dokumentu pod względem rzetelności przeprowadzonej weryfikacji znajomości języka polskiego czy zgodności z polskimi wymaganiami prawnymi.

O ile nie budzą wątpliwości kompetencje określonych instytucji krajowych do oceny znajomości języka polskiego niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza albo lekarza dentysty w Polsce, w tym w szczególności organów samorządu lekarskiego, o tyle nie do zaakceptowania jest sytuacja, w której wprowadzono - bez przeprowadzenia konsultacji z samorządem lekarskim - możliwość potwierdzania znajomości języka polskiego na podstawie dokumentów wydanych przez nigdzie niewymienione i niezwerfikowane zagraniczne podmioty działające w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Trudno również przyjąć, że zagraniczne podmioty, które miałyby potwierdzać znajomość języka polskiego w rozumieniu pkt 3 omawianego obwieszczenia, posiadają kompetencje do dokonywania oceny, czy dana osoba spełnia wymagania w zakresie znajomości języka polskiego szczegółowo określone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie zakresu znajomości języka polskiego w mowie i piśmie, niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentysty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz egzaminu ze znajomości języka polskiego, niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentysty (Dz. U. z 2025 poz. 446).

Dodatkowo wskazać należy, że dokumenty wymienione w pkt 1 i 2 obwieszczenia, takie jak np. świadectwo dojrzałości, zostały wymienione w obwieszczeniu z uwagi na to, że potwierdzają nie tylko znajomość języka ogólnego, ale również znajomość fachowej terminologii medycznej (np. w przypadku osób ubiegających się o przyjęcie na studia medyczne egzamin dojrzałości obejmuje zazwyczaj przedmioty, takie jak biologia i chemia). Natomiast dokumenty wskazane w pkt 3 wydane przez zagraniczne podmioty nie dają żadnej gwarancji, czy ocena znajomości języka polskiego została dokonana według kryteriów określonych w polskich przepisach prawa oraz czy obejmuje znajomość fachowego języka medycznego.

Mając powyższe na uwadze Prezydium Naczelnej Rady Lekarskiej apeluje o niezwłoczne uchylenie pkt 3 obwieszczenia i pozostawienie w wykazie dokumentów potwierdzających znajomość języka polskiego wyłącznie dokumentów wskazanych w pkt 1 i 2.

